
Aflevering 6: ***Op stap met Ahmed, voetballende jeugdwerker van*** ***Kras Antwerpen***

In deel twee met het gesprek van Ahmed Sababti praten we over de harde realiteit van 'de weg naar het snelle geld' via het illegaal dealen van drugs en over zijn hardnekkige maar soms uitzichtloze strijd tegen dit gegeven. Tegelijk blijft hij hoopvolle inzichten aanreiken zoals zijn pleidooi voor een individuele begeleider voor elk kind in en buiten de school. En zijn geloof in de bal als alternatief voor het slechte pad. Met Zidane als inspiratiebron.

Door Raf Willems

Ik wijs drugs radicaal af en bied de jeugd een ander toekomstperspectief

Ik leg Ahmed op de man af de vraag voor: hoe reageert hij als hij een jongere van zijn doelgroep ziet wegschuiven in de richting van de criminaliteit? Hij diept zijn abc op: 'Ik voer eerst een persoonlijk gesprek. Ik tracht het kader in beeld te krijgen en zoek waar het slechte gedrag vandaan komt. Ik bestudeer de thuissituatie. Steelt iemand bij gebrek aan middelen? Dan toon ik aanvankelijk een beetje begrip maar ik zal deze persoon meteen doen inzien dat men met het plegen van diefstallen compleet op het verkeerde pad zit. Ik geef hem aan dat de focus moet gelegd worden op een goede opleiding of een sportieve carrière. Ik bied hen dus een duidelijk toekomstbeeld aan.' Klare taal maar toch kijkt Ahmed ook een beetje somber naar de huidige toestand. Hij geeft toe onomwonden toe dat zijn aanpak soms ook faalt. Hij wijst met de vinger drugs aan als oorzaak: 'Ik kan niets veranderen als bij een jongere in het hoofd zit dat hij onmiddellijk geld nodig heeft. Dan stappen ze in de scène van de verkoop van drugs. Omdat die gemakkelijk te verkrijgen zijn. Vooral omdat veel mensen ze gebruiken. In het Antwerpse

rioolwater heeft men de hoogste graad cocaïne van Europa gemeten. Met andere woorden: men kan die drugsdealers wel aanpakken maar zolang er mensen zijn die het geld bezitten om de verdovende middelen te kopen, blijft dat gesneden brood voor die gasten. Want die inkomsten kunnen ze nooit verdienen met een maand hard te werken. Ze hebben het er zelfs voor over om enkele maanden in de gevangenis te zitten. Deze gasten raken verblind door het geld en voor een jeugdwerker is het bijzonder moeilijk om daar tegen op te boksen.'

Ik leer hen inzien dat ze op een eerlijke manier hun brood kunnen verdienen

Ondanks de moeilijke situatie gaat Ahmed de confrontatie niet uit de weg. Hij formuleert kritische bedenkingen bij de 'war on drugs' maar tegelijk voert hij zijn persoonlijke strijd om jongeren van deze misdrijven weg te houden: 'In mijn tijd bestond er nog een taboe op drugs. Deed men toch mee met de handel, dan was dat ver uit het zicht van iedereen. Want niemand mocht het weten of je kreeg een flink pak rammel. Vandaag is het verhandelen van drugs sociaal geaccepteerd.

Het is een job geworden als een andere. Je gaat het dus nooit kunnen opkuisen, enkel verminderen. Vanuit Kras bedachten we een afgelijnd kader voor deze jongeren. Ik spreek hem met scherpe argumenten aan en waarschuw hen dat dit geen verhaal is van eeuwige roem. Integendeel: wie in dit milieu wil vertoeven, moet weten dat er geen happy-end bestaat. Of je vliegt achter de tralies of je eindigt onder de grond. Het drugsmilieu gedraagt zich immers met de dag harder. De afrekeningen worden steeds extremer. In Amsterdam hakt men je kop eraf en dropt men die op de stoep voor de deur van je familie. Ik wijs de jongeren op deze gebeurtenissen in de hoop om hen zo de ogen te openen. Ik leer hen inzien dat ze op een eerlijke wijze hun brood kunnen verdienen. Op voorwaarde dat ze hun talenten ontplooiën. En tevens geef ik hen mee dat je niet financieel onafhankelijk hoeft te zijn. Geld maakt gemakkelijk maar niet altijd gelukkig.'

Ik pleit voor een individuele begeleider voor elk kind in en buiten de school

Soms lijkt zijn job een beetje op 'vechten tegen windmolens' en daar houdt deze temperamentvolle 'voetballende jeugdwerker' niet van. Hij wil resultaten zien. En die blijven al eens achterwege als gevolg van het gebrek aan middelen. Het ontlokt hem volgend ferm standpunt: "Het succes van een organisatie als Kras staat of valt met investeringen in het onderwijs en het jeugdwerk. Dat gebeurt vandaag te weinig. Want de jeugd is de toekomst en die heeft nood aan een rooskleurig beeld. Een mooie toekomst, die kennen onze gasten helaas niet. Veel van onze jongeren leven in huizen waar ze met vier of mensen op één kamertje slapen. Hoe moeten die kinderen studeren? Dat lukt niet. In zo'n omstandigheden is het onmogelijk om op een fatsoenlijke wijze huiswerk te maken. Dus spijsbelt men de dag nadien. En *buist* men voor zijn toets en krijgt men een standje want de meeste leerkrachten zijn niet op de hoogte van deze vaak schrijnende toestanden. Ze handelen hun les af en laten de jongeren die niet meekunnen vaak gewoon achter. Daarom ben ik voorstander van een individueel traject in het onderwijs. Dat is voor mij de belangrijkste stap naar een oplossing: individuele coaching. Geef elk kind een persoonlijke begeleider! Ook buiten de school. Want er lopen jongeren chagrijnig rond bij gebrek aan goede nachtrust. Slaap je met drie mensen op één kamer en één van hen is ziek, dan reageer je de dag nadien prikkelbaar op school en voor je het weet heb je een straf aan je been. Daarom ben ik van oordeel dat men de volledige situatie van elk kind onder ogen moet zien. Waar komt bepaald gedrag vandaan? En vanuit dat totaalbeeld werkt men naar een goede oplossing toe.'

Ik gebruik de bal om jongeren een alternatief te bieden

Ik laat deze opmerking van Ahmed even bezinken maar kom snel tot de vaststelling dat ik het met hem eens ben. Hij sluit zijn boeiende verhaal af met enkele verwijzingen naar het sociale belang van het voetbal: "De bal heeft ervoor gezorgd dat ik in mijn jeugd niet op het slechte pad ben beland. Op mijn veertiende werd ik benaderd door een oudere gast uit de buurt in Borgerhout. Die vroeg me om voor hem drugsloopjongen te worden. Hij bood me flink wat geld per dag. Ik liet me gelukkig niet beïnvloeden. Dat was dankzij het voetbal. Ik wou immers profspeler worden. En ik zag dat dit later veel deuren voor me opende. Ik verwijs onze jonge gasten ook steeds naar Radja Nainggolan. Hij groeide op dezelfde plaats als hen op. En

hij klom vanuit het niets naar de wereldtop. Er zijn veel schakeringen mogelijk. Laat ons praten over wat ons verbindt in plaats van over onze verschillen. Voor mij bestaat integratie uit drie dingen: de taal leren, je aan de wet houden, respect hebben voor elkaar. En ik weet beter dan wie ook dat het voetbal daar een stimulerende rol kan spelen.'

Duidelijk zo. Ik begrijp nu de manier waarop Kras in het Antwerpse buurten waar 'maatschappelijke uitsluiting' dreigt, zoals men het zelf zegt, jongeren in hun groei naar volwassenheid begeleidt. Ahmed haalt zijn inzichten bij Zidane: intelligentie én confronterend leiderschap. Als ik opwerp dat Xavi voor mij de beste middenvelder aller tijden is, zijn we opnieuw vertrokken voor een discussie van een kwartier.